

Őszi témahét 1.

Beszoktatás, új jelek

2022. szeptember 5.- szeptember 9.

Hétfő- Cseresznye (Sári)

Vizuális nevelés: dióhéjból cseresznye készítés

+földre ragasztott nagy lapra cseresznye rajzolás zsírkrétával

Szabadjáték:

- cseresznye válogatás
- memória játék

Mozgás: mondókás párkereső játék

Megérett a cseresznye

Piroslik az ágon

Ezer piros csengettyű

csilingel a fákon.

Megérett a cseresznye,

Szedik a kosárba,

Holnap reggel szekérrrel

viszik a vásárba.

Jaj, de piros! Jaj de szép!

Az íze, de édes!

Sül is már a tepsiben,
A cseresznyésrétes!

Kányádi Sándor : Két szem cseresznye

Történt egyszer, éppen a tavaszi-nyári napforduló reggelén, hogy a felek, mármint a harmatos szemmel elköszönő tavasz s a széles mosollyal megérkező nyár, összeszólkóztak. S ha még idejében közbe nem lép egy kisfiú meg egy kislány, talán össze is verekednek.

Pedig az elején igazán szívélyesek, mondhatnám, testvérien kedvesek voltak egymáshoz. Az öreg tavasz kézen fogta az újdonsült nyarat, végigvezette erdőn-mezőn, hegyeken-völgyeken, dombokon, lankákon s véget nem érő, kalászringató síkságokon.

Egyszóval annak rendje és módja szerint számba adott az előd az utódnak mindent, amit csak számba adhat a tavasz a nyárnak. Még tanácsokkal is ellátta a bölcs tavasz az ifjút, hogy hová kellene egy kicsit több eső vagy éppenséggel több napfény. Ahová már nem tellett az ő megfoghatkozott erejéből.

Hallgatta a nyár a tavaszt nagy figyelemmel, bólintott is olykor-olykor nyomatékkal, miközben a szeme sarkából már az önálló gazda tekintetével vetett egy-egy pillantást az érőfélben lévő árpa- s a már-már sárgába hajló búzatáblákra.

- Aztán a gyümölcsösöket külön figyelmedbe ajánlom - mondta a tavasz, amint az ő utolsó harmatába ösvényt verve, a kertek felé közeledtek.
- Hogyne, hogyne, hát persze! - bólogatott a nyár szórakozottan, s közben az útjukba hajló kalászokat simogatta, húzogatta, hadd tömöttődjenek.

Oldalt kapta erre a fejét a tavasz. Látta, hogy már a nyár csak tiszteletből hallgatja az ő mondókáját, tanácsait. Sértődötten elhallgatott.

A nyár viszont észre sem vette a tavasz sértődöttségét, továbbra is szorgalmasan bólogatott, mintha még beszélne az öreg. Bólogatott és simogatta a kalászokat.

Ettől végképpen megbántódott a tavasz. Érezte, hogy a szíve is egyből megöregedett.

- Fiatalság hálátlanság - mormogta már csak inkább magának.

A nyár persze erre is bólintott.

Sóhajtott egy nagyot a tavasz.

- Úgy bizony! - füttyentette el magát a kölyöknyár, mert éppen egy szarka röpült el nagy csörögve a fejük fölött.

- Hát akkor szusszanjunk egyet, mielőtt elmennék - mondta a tavasz, amint beértek az első gyümölcsösökbe, s azzal le is zötytyent az árpára érő körtefa alá. A nyár is vidáman mellé kuporodott, de a szeme fönn az ágak hegyén járt.

- Rázintsd már meg azt az alsó ágat - enyhült meg bölcsen a tavasz -, hadd lássuk, megérett-e már. Látom, a nyálad is kicsordult, annyira kívánod.

Nem kellett kétszer mondani a nyárnak, fönnt termett az ágak közt, s rázta a fát, hogy csak úgy potyogott a körte.

- Elég, elég! Nem kell mindent egyszerre fölfalni! - fenyegette meg a földre huppanó fürge nyarat, aki hamar telekapkodta a kalapját körtével, s illedelmesen odakínálta az öregnek.

Az öreg tavasz ettől megenyhült valamelyest. Kiválasztott egy érettebb formát, és elkezdte majszolni. A nyár pedig a térde közé kapta a kalapot, és rágcsálni kezdett jó étvágygal.

- Hű, de finom, hű, de jó! - ujjongott a nyár.

- Hát igen, már ehető - mondta a tavasz, de megint csak elszomorodott attól, hogy a nyár milyen mohón zabálja az aranyárga körtét, tulajdonképpen az ő körtéjét, s még csak le sem rágja tisztességesen a csutkáról, máris újba harap. "Mindenemet el fogja pusztítani ezzel a féktelen étvágyával, mindenemet, amiért annyit dolgoztam, kínlódtam - gondolta nagy búsan, és elnézett a szemközti cseresznyefa megfosztott ágai között. - No de ezt nem hagyom ennek a nagybélűnek" - villant fel a tekintete, amint meglátta az utolsó két szem cseresznyét a fán.

- Nini, cseresznye - dobta el a körtét kalapostul a nyár, s már rugaszkodott is a fára. De az öreg még idejében elkapta nyár úrfi nadrágját.

- Nem oda Buda, a cseresznye még engem illet!

- Abizony már az enyém! - nyelvelt vissza nyár úrfi.

- Majd mindjárt megmutatom, hogy mi a tiéd, szemtelenje! A fenekeden mutatom meg! - markolta meg most már két kézzel a ficánkoló nyár nadrágját.

- Eresszen el, eresszen el, enyém a cseresznye! Én vagyok már itt a gazda, enyém a cseresznye, enyém, ha itt hagyta!

- Még nem mentem el. A cseresznyét nem hagyom.

- Mért ne hagyná? Evett már kend éppen elég cseresznyét. Mind kend ette meg.

- Ezt is megeszem, mert szemtelen vagy.

- Nem vagyok szemtelen.

- Az vagy, ha mondom!

És amíg így vitatkoztak, s már-már majdnem hajba kaptak, jött egy kisfiú meg egy kislány. A vakáció első napja lévén, boldogan fürödtek a harmatban. Az ő szemük is mind az ágak hegyén járt.

A kislány meg is látta a pár szem cseresznyét. Erre a fiú már fönnt volt a fán.

Leszakította, és mint egy szép fülbevalót, a kislány fülére akasztotta. És azzal vidáman tovább ugrándoztak.

Erre az öreg tavasz is elengedte nyár úrfi nadrágja trottyát. Nyár úrfi meg röstelkedve

megkövette az öreg tavaszt. Jót nevettek azon, hogy mindketten hoppon maradtak.

- Hát akkor az esztendő ilyenkorai viszontlátásra, fiam - mondta a tavasz, és megsimogatta a nyarat. Fölült a lombok között rejtőző kakukk hangjára, s elszállt.

- Viszontlátásra, viszontlátásra, köszönöm a tanácsait! - kiáltott utána a nyár meghatódva. Szétnézett a kertben, arcát a tavasz utolsó, már fölszáradni készülő harmatában jól megmosta. Aztán fütyörészve nekivágott a határnak. Igyekeznie kellett, nemsokára nyakán az aratás.

Kedd- Csigá (Alex)

Vizuális nevelés: Só-liszt gyurmából csigák készítése

Szabadjáték: Csigá „labirintus” készítése

Ének-zene: Csigá-biga gyere ki, gyors-lassú tempó érzékeltetése

Jön a csigá, megy a csigá
vízen át, hegyen át,
csigaházban cipelgeti
az egész vagyonát.

Megy a csigá, jön a csigá,
hegyen át, vízen át,
szedeget a hegyek alján
ibolyát, violát.

Jön a csiga, megy a csiga
vízen át, hegyen át,

hegytetőről letekintve
ha figyel, idelát.

Megy a csiga, jön a csiga
vízen át, hegyen át,
sose keres híressé lett
csuda sztár ideált.

Zelk Zoltán: Versenyfutás

A csiga egyszer elhatározta, hogy meglátogatja rokonait. Nem tudom, hogy a nagynénjét, vagy az unokaöccsét akarta felkeresni, de hát ez mindegy. A baj az volt, hogy a csigarokonság nagyon messze lakott, kilenc réten és három erdőn keresztül vezetett hozzá az út. Ezt megjárni pedig egy csigaélet is kevés. Három nap és három éjjel törte a fejét a rokonszerető csiga, hogyan mehetne el mégis? Végül is elindult, de még nem a rokonaihoz, hanem az erdő polgármesteréhez, a farkashoz.

Ez az út is félnapig tartott, pedig csak egy tisztást kellett megmásznia. Mikor odaért, nagy tisztelettel kidugta fejét a házából, és így szólt:

- Nagy az én kérésem, polgármester úr! Szeretnék elmenni a harmadik erdőben lakó rokonaimhoz, de hát hogy is indulhatnék én el olyan hosszú útra. Arra kérlek, add kölcsön a nyuszifogatot. Talán még meg is hálálhatom jószágodat.

- Ugyan már, mivel hálálhatnád meg? - nevetett a farkas. De mert tréfás kedvében volt, így folytatta:

- Nem bánom, kölcsönadom a nyuszifogatot, ha előbb versenyt futsz velem a tisztás végéig. Ha hamarabb érsz oda, mint én, akkor annyit kocsikázhatsz, ahányszor csak jólesik...

No hiszen, hogy ő versenyt fusson a farkassal... Nem is látja ő már soha rokonait! Nagybúsan útra kelt hát, estére haza is ért, és szomorúan mesélte a feleségének, hogy milyen csúfot tett vele a farkas.

- Nahát, ha csak ez a baj, akkor sose búsulj! - felelte a felesége. - Versenyt fogsz futni a farkassal, és le is győzöd!

A csiga azt hitte, hogy megbolondult a felesége, de hamarosan kiderült, hogy épp ellenkezőleg, több esze van, mit valamennyi csigának, farkasnak együttvéve.

- Ide hallgass! Én már holnap hajnalban elindulok, elbújok a tisztás túlsó felén, s amikor a farkas odaért, elkiáltom magam: - Hopp, én már itt vagyok! - Úgysem tud megkülönböztetni minket, és azt fogja hinni, hogy te vagy az...

A csiga annyira megörült a ravasz tervnek, hogy egy szentjánosbogarat szalasztott rögtön a farkashoz, azzal üzenté, hogy reggel kiáll a versenyfutásra.

Így is történt. Reggel már ott állott a farkas és a csiga a tisztás elején.

- Egy, kettő, három, indulhatunk! - kiáltott a csiga, és úgy nekirugaszkodott, mintha meg sem akarna állni a világ végéig. A farkasnak se kellett több, nem nézett ő semerre, csak szedte a lábait és nekivágott a tisztásnak. De mielőtt a tisztás végére ért volna, már megszólalt a csiga felesége:

- Hopp, én már itt vagyok!

- Node ilyet - dörmögött a farkas -, hogy te előbb ideértél. Biztosan nagyon lassan szedtem a lábaimat. Szaladjunk most visszafelé, és ha megint te győzöl, akkor nemcsak a nyuszifogatot, hanem a polgármesterséget is neked adom.

A csiga felesége persze nem kérette magát, ő is úgy tett, mint aki futni készül, aztán elbújt egy lapu alá. A farkas pedig futott lóhalálában, de hiába, mert a tisztás másik felén már ott kiáltozott a csiga:

- Hopp, én már itt vagyok!

Így lett a csiga az erdő polgármestere, és így lett az övé az erdő híres nyuszifogata is. Meg is látogatta még aznap a rokonait, a feleségét is magával vitte, és az egész csigarokonság a rászédett farkason nevetett. De úgy nevettek, hogy majdnem kiestek a házukból...!

Szerda- Tűz (Máté)

Vizuális nevelés: kéznyomdával tűz ábrázolás

Szabadjáték: tűzoltás (matematika)

Mozgás: Tűz-víz-repülő

Fenn a hegyen,
körbe-körbe,
Tűztáncot jár
három törpe.
Rátiporva
kőre, rögre,
azt huhogják
megpörögve:
Hipp,-hopp,
hepe,-hupa,
avar,-muhar,
jaj, de puha!
Zeng a daluk
mindörökre,
Törpe bögre

görbe bögre.

Az aranyparázs (népmese)

Volt egyszer két testvér, az egyik nagyon gazdag volt, a másik nagyon szegény. A gazdagnak sok földje volt, nagy ménese, gulyája, a szegénynek még csak egy sovány kecskéje se, de gyerek annál több, míg a gazdagnak se fia, se lánya nem volt.

Elküldi egyszer a szegény ember az egyik gyermeket, hogy kérjen a gazdagtól valami kis lisztet meg savót, hadd egyenek valamit. De bizony a gazdag testvér nem adott semmit, a szegény ember gyereke sírva jött haza.

Bánkódott a szegény ember eleget, hogy a gazdag testvére nem segíti semmivel. Sírtak a gyerekek, hogy éhesek, hát fölkerelkedett a szegény ember, elment a szomszéd faluba dolgozni. Este, mikor hazafelé ment, látta, hogy az erdőben tűz ég. Gondolta, megmelegsik egy kicsit, mert nagyon hideg volt. Mikor közelebb ment a tűzhöz, látta, hogy egy öregember ül a tűz mellett.

- Jó estét, öregapám! - köszön a szegény ember.

- Neked is, fiam, hát te merre jársz?

A szegény ember elpanaszolta bánatát, aztán elköszönt az öregtől és hazament.

Otthon még jobban sírtak a gyerekek, mert egész nap alig ettek valamicske krumplit, és nagyon fáztak is.

A szegény ember azt mondta a feleségének:

- Eredj el a testvéremhez, adjon legalább egy kis parazsat, mert megfagynak a gyerekek! Elment a szegény asszony, de csakhamar sírva jött vissza, mert a gazdag testvér még parazsat sem adott.

- No, majd hozok én - mondta a szegény ember -, csak egy kicsit messze van.

Az öregember még mindig ott ült a tűz mellett. Attól kért a szegény ember parazsat.

- Vigyél csak, fiam, egy jó lapátra való parazsat! Ami nem fér a tűzhelybe, terítsd szét az udvarban!

A szegény ember megköszönte és vitte haza a parazsat. Olyan jó meleg lett a szobában, hogy a felét kivitte az udvarba.

Másnap reggel, amikor felébredtek, látják ám, hogy a tűzhely tele van arannyal. De még az udvar is, ahová a fölösleges parazsat szórták. Mikor fölszedték a sok aranyat, meg akarták mérni, de nem volt a házban véka. Elment a szegény ember a testvéréhez vékáért.

- Adok - mondta a gazdag -, de csak úgy, ha holnap ledolgozod!

A szegény ember megígérte.

Otthon megmérték a sok aranyat, bizony éppen hét véka lett tele.

Mikor az egyik gyerekekkel visszaküldték a vékát, a gazda meglátott a véka alján egy csillogó aranyat. A nagy sietségben nem vette észre a szegény ember, hogy még egy arany van a vékában.

Nosza, futott is a gazdag a szegényhez, mintha kutya harapta volna, hát csak elállt a szeme-szája a sok arany láttán.

- Ez meg honnét van? - kérdezte irigyen.

A szegény ember elmondta, hogy az öregtől kapott az erdőn parazsat, a fölösleget szétterítette az udvaron, abból lett az arany.

Megörült a gazdag ember, mindjárt ment is az erdőbe, de nem egy lapátra valót hozott a parázsból, hanem egy üsttel. Vitte haza boldogan, még futott is, olyan jó kedve kerekedett.

„Bolond az én testvérem - gondolta -, igaz, mindig is ilyen volt. Majd megmutatom, hogy több aranyam lesz!”

Otthon aztán nemcsak az udvarban terítette szét a fölösleges parazsat, hanem vitt belőle a csűrbe meg a padlásra is.

Nem is tudta kivárni a reggelt, már hajnalban fölelt, hogy összeszedje az aranyat. Ez volt a szerencséje, mert ha még tovább is az ágyban marad, ő is benn égett volna a házban. Mert bizony az egész ház leégett, a gazdag ember meg koldusbotra jutott.

Csütörtök- Vidra (Beni)

Vizuális nevelés:

Szabadjáték: horgászás

Környezeti nevelés: Vidrák élőhelyének a kialakítása

Ficánkoló kicsi vidra,
mi lehet az ő nagy titka?
Ha kagylót lel, kővel töri,
háton úszva hasát tömi.

SZEPESI ZSUZSANNA: A KÍVÁNCSI KISVIDRA

Egyszer volt, hol nem volt, hófödte hegyeken innen, dús lombú erdőkön túl, volt egy hatalmas, napsütötte mező. Közepén kéklett egy mély tó, vizét fürge erdei patak táplálta. A tó édes vizével oltotta szomját az erdei állatok serege: szarvasok, medvék, róka komák, őzek, nyulak találkoztak a partján, s tereferéltek vígan a tóban lakó apró állatkákkal. Mert a tó adott otthont sok fényes pikkelyű halnak, éles ollójú ráknak, estéenként koncertező békáknak.

A víz mélyén álló hatalmas sziklavárban élt a tó ura, a félelmetes bajuszú, de igen barátságos, öreg vidra. Alattvalói nagyon szerették, mert bölcs és igazságos uralkodó volt. Rendet és fegyelmet tartott birodalmában. Számos gyermeke és sok-sok unokája körében békesség és szeretet honolt.

Vidra úr gyakran feljárt a tó felszínére, ő is bekapcsolódott a hajnali beszélgetésekbe: tájékozódott az erdő lakóinak dolgai felől, bölcs tanácsaival pedig ellátta az apróbb állatokat. Fiai, lányai szorgalmasan dolgoztak: rendben tartották a tó fölé hajló bokrok-fák ágait, gyökereit. Időnként a tóba folyó patakocska kövei között is rendet raktak. Ilyenkor köröztük sündörögtek apróságaik, hiszen olyan jó móka volt a kövek között hancúrozni, bújócskát játszani a vén fák vastag gyökerei között. Néha el-elkőboroltak, de a patakon mindig visszajutottak. Szüleik is arra keresték a magukról megfeledkezve úszkáló kicsinyeiket, ha nem értek haza időben.

Történt egyszer, hogy a legfiatalabb, de legkíváncsibb vidrakölyök nem ért haza a többi unokával együtt. Egy ideig várták, aztán aggódva keresni kezdték. Sejtették a nagyok, hogy a pataknál talált valami érdekeset, hát arra vették útjukat. Hiába szölongatták azonban, választ nem kaptak. Hiába kérdezték a hazatérő békákat, a kicsi vidrát senki nem látta.

A bölcs, öreg vidra az erdő lakóit is segítségül hívta: kutassanak bokrok alatt, ágak között, résekben, odvakban. Így talált rá az alélt csöppségre a barnamedve egy áfonyabokor tövében. Óvatosan felemelte, tenyerén vitte a kis jószágot, akinek csapzott bundája csak úgy ragadt valamitől. Apró pocakja pedig rettenetesen felpuffadt.

Unokája láttán az öreg vidra rögtön sejtette, valaki megint a patakba öntött valami csúfságot. Emlékezett még rá, hogy ifjabb korában ő is így járt egyszer, amikor megmártózott egy olajfoltban. Megkérte hát az erdő madarait, hozzanak a hegyen túlról édes füvet teának. Riadóztatta a mókusokat, derítsék fel, merre lehet a baj forrása. Bizony, jól sejtette a tó ura, egy hatalmas olajfolt terpeszkedett a patak kanyarulatában.

Szerencsére fennakadt a feltorlódott levelek-ágak gátjában, de csillogó felszíne hívogatta a kíváncsi kisvidrát. Belemerült hát a vízbe, aztán ijedtében jót kortyolt is

belőle. Olyan rosszul lett, hogy alig bírt kivergődni a partra, és éppen csak elvonszolta magát a legközelebbi, menedéket adó bokorig. Ott talált rá a medve, szerencséjére még sötétedés előtt.

Míg a kicsi vidra lábadozott, az édes fű teától gyógyulgatott, bundáját testvérkéi tisztogatták. Nagypja és az erdő lakói pedig megtisztították a patak vizét. A mókusok őrjáratot szerveztek lakhelyük tisztaságának védelmében, s azonnal értesítették a nagyobb vadakat, ha bajt észleltek. Azok meg gyorsan összeszedték a hulladékot, így a tó környéke s a patak vize mindig tiszta, üde volt.

A kíváncsi kisvidra soha többé nem merészkedett egyedül felfedezőútra. Gyógyulása után szüleinek segítve szorgoskodott a tó és környéke tisztaságának megőrzésében. Mikor felnőtt, örökölte nagypja birodalmát, s olyan bölcs és igazságos ura lett a tónak, mint az öreg vidra volt. Óvta-védte lakóhelyét, hogy az ő fiai, unokái és a többi lakó is biztonságban és békeességben élhessenek még nagyon-nagyon sokáig.

Péntek- Katica (Léna)

Vizuális nevelés: WC papír gurigából katica készítés

Szabadjáték: Katica pötty számlálás (A katicákra a dobókockával kidobott mennyiségű pöttyöt kell tenni.)

Ének-zene + Mozgás: Katica reptetés (Szobros játék)

Domború hátam,
Pöttyös a szárnyam.
Baktat a fűben
Hat pici lábam.
Mászom a dombra
Szárnyamat bontva.
Ringat a szellő,
Ez csak a dolga.
Szállok az égen,
Nap süt a réten.
Hét kicsi pöttyöm

Csillan a fényben.
Ámde megállok,
Rád ha találok.
Nyújtsd fel az ujjad,
Arra leszálok.

A fűszál és a katica

Egy egészen apró fűszál bújt ki a földből. Kíváncsian nézett körbe, hogy lássa, hová érkezett. Milyen érdekes itt! - gondolta, ahogy megcsodálta az eget, a földet, szomszédos társait és a közeli fákat.

A fűszál növekedni kezdett, hiszen melegen sütött a nap, a talaj tele volt tápanyaggal, eső is gyakran öntözte. Ahogy egyre magasabb lett, mind többet látott a világból. Már észrevette a közeli virágágyásban pompázó növényeket, a kerítés mögött ugató kutyát és a szorgalmasan dolgozó hangyákat is. Jól, sőt mi több: remekül érezte magát. Még az időnkénti fűnyírás sem zavarta; először ijesztőnek találta, de nem fájt, a vágástól pedig tovább erősödött, és hamar meg is nőtt újra.

Egyszer egy katicabogár baktatott a fűszálhoz. Apró kosárkát szorongatott, és udvariasan köszönt.

- Szia! Felmászhatok rád? - kérdezte.

- Nem fog az fájni neked? - aggodalmaskodott a fűszál.

- Nem hiszem - felelte a katica. - Eddig még senki sem panaszkodott. De ha fáj, csak szólj, és azonnal lemegyek.

- Rendben - egyezett bele a fűszál némi töprengés után.

A katicabogár elindult felfelé, és tényleg nem okozott fájdalmat a fűszálnak.

- Miért még fel? - faggatózott a fűszál.

- Szeretnék fentről körülnézni, látok-e valahol ennivalót - válaszolta a katica. - Éhes vagyok, és elfogyott az élelmem, gyűjtenem kell néhány falatot. Ezért van nálam a kosárcám. Csak ha fogom, akkor nem tudok repülni, másznom kell.

A fűszál csodálkozott.

- Nekem semmit nem kell tennem, hogy ne legyek éhes - mondta. - Csak felszippantom a talajból a tápanyagot a gyökeremmel, megiszom az esővizet, és magamba szívom a napfényt. Nem kell sehová se mennem.

- Nagyon jó dolgod van - jegyezte meg a katicabogár. - Örülj neki, becsüld meg! Jöhetnek még ínségesebb napok.

A fűszál nehezen tudta elképzelni, hogy más is lehet az élet, mint amilyenek eddig megtapasztalta. Hitte is, nem is a katica szavait.

A katicabogár időközben felkapaszkodott, szétnézett a fűszál tetejéről, meglátott valami neki való élelmet, és lemászott. Elköszönt a fűszáltól, és elindult az ennivalóért.

Hamarosan beköszöntött a nyár. Forrón tűzött a nap, és egyáltalán nem esett. A fűszál szenvedett a kánikulától, és néhány nap után már nagyon szomjazott. De hiába reménykedett, egy csepp eső sem hullott. A fűszál sárgulni kezdett, görnyedten hajladozott a napsugarak alatt. Eszébe jutott, mit mondott a katicabogár, és most már értette, mire gondolt.

Egy tikkasztó délután a katicabogár újra feltűnt kosárcájával. Meglátta a rossz színben lévő fűszálat, és odasietett hozzá.

- Mi a baj? - érdeklődött aggódó tekintettel.

- Nagyon szomjas vagyok - panaszkodott a fűszál. - Túl régen esett az eső, és a nap kiszívja minden erőmet.

- Hozok neked vizet! - kiáltott fel a katica. - A közelben van egy tál víz, az állatoknak tették ki, megmerítem benne a kosaramat.

A katicabogár elment, majd pár perc múlva visszatért. Kosárcája tele volt vízzel, megöntözte vele a fűszálat.

- Nagyon köszönöm - szólt a fűszál.

- Kérsz még? - kérdezte a katica.

- Kérhetek? - sóhajtott a fűszál nagyot.

- Persze - vágta rá a katica.

A bogárka többször is fordult az apró kosárral.

- Hálásan köszönöm - mondta végül a fűszál. - Igazad volt a múltkor, tényleg jöhetnek ínségesebb napok. Jöttek is - tette hozzá.

- Te is segítettél nekem, én is segítek neked - kacsintott a katicabogár kedvesen. - Máskor is szívesen meglocsollak szárazság idején.

Néhány nap múlva szerencsére nagy zivatar érkezett sok-sok esővel, véget ért az aszály. A növények fellélegeztek a nagy zuháréban, és csillapíthatták szomjukat. A fűszál egészen kizöldült. Újra jól érezte magát, de annak is örült, hogy tanult valami újat, és közben szert tett egy igazi barátira.